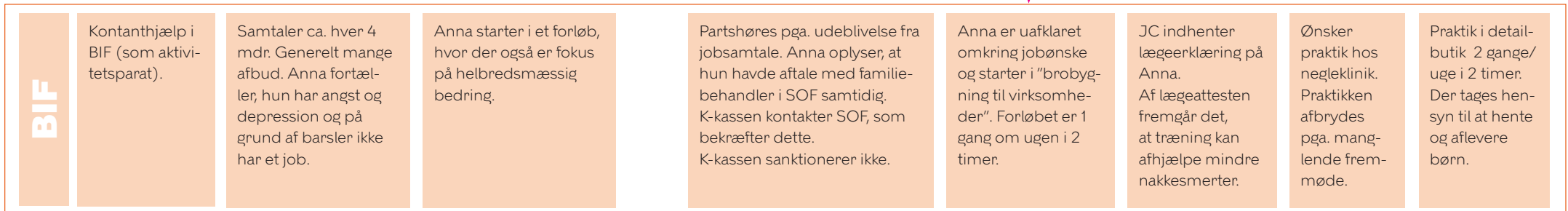
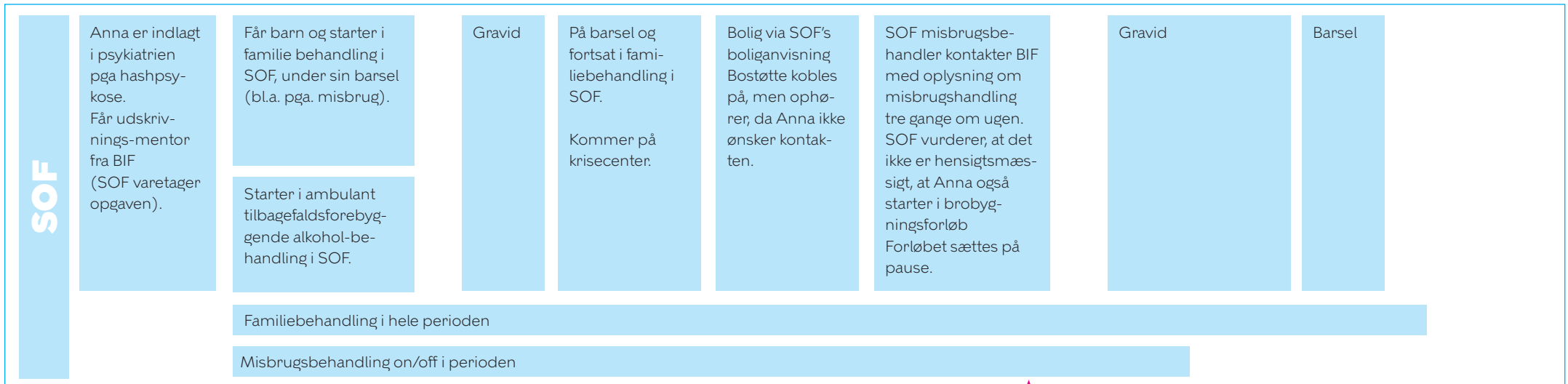

Anna 41 år, kontanthjælpsmodtager, 8 års ledighed

Anna kom til Danmark i 2000. Hun har en gymnasial uddannelse fra sit hjemland, men har aldrig arbejdet i Danmark. Hun bor alene med sine tre yngste børn på ca. 2, 6 og 7 år. Hun har derudover et barn på 16 og et på 18 år, der begge bor hos deres far på Fyn. Den ældste går i gymnasiet.

Opsummering af case

- I perioder har Anna et meget omfattende program i SOF ifbm. familie- og misbrugsbehandling, uden at jobcenteret (JC) ved det.
- Anna er frem til medio 2019 selv bærer af alle oplysninger til BIF om, hvad der sker i SOF og omvendt. Men det fulde overblik får hverken SOF eller BIF:
  - Anna oplyser til sagsbehandler i JC i 2018, at hun har været ædru i et år.
  - I starten af 2019 uddyber hun, at hun går til misbrugsbehandling tre gange om ugen, samt i familiebehandling 2 x 2 timer om ugen, pga. skilsmissen med faren til børnene. Det fremgår ikke, at BIF er orienteret om, at hun siden 2014 har været tilknyttet familiebehandling.
  - Da Anna i foråret 2019 skal starte i et brobygningsforløb via JC, tager Annas misbrugsbehandler kontakt til JC og siger, at det vil presse Anna for meget, at gå i gang med forløbet, da hun samtidig er i misbrugsbehandling. Forløbet annulleres af JC.
- Efter kontakten mellem BIF og SOF er etableret, er der dialog i form af udveksling af oplysninger – fx henvendelse fra JC om, at Anna er gravid i slutningen af 2019 og, at JC er bekymret, fordi misbrugsbehandlingen er stoppet på det tidspunkt.
- Anna har gennem hele perioden mange afbud til samtaler og forløb i JC. Det ses i den sammenhæng, at K-kassen i foråret 2019 forsøger at få kontakt med SOF mhp. at få bekræftet, at besøg fra familiebehandlingen var årsag til udeblivelse fra jobsamtale.

Analyse

Sagsbehandlerne i hhv. BIF og SOF koordinerer kun deres egne indsatser, hvilket betyder, at Anna er overladt med ansvaret for at sikre sammenhæng i indsatserne.

Når der iværksættes familiebehandling, så sigter man efter at udvikle nogle ressourcer i forælderen. Det samme gør jobrådgiver, blot henimod arbejdsmarkedet. Derfor giver det mening at koordinere indsatserne mellem de to forvaltninger, så man ikke overlapper eller beder borger om at bruge sit begrænsede overskud to steder på én og samme tid.

Når BIF og SOF ikke koordinerer, så bliver timingen af de rette indsatser ofte uhensigtsmæssig, hvilket reducerer effekten af ellers gode indsatser. Samtidig får borgeren gentagende gange en oplevelse af at fejle frem for succesoplevelser.

De rette indsatser har betydning for borgerens motivation og tro på sig selv, og på indsatserne fremadrettet. Indsatser i BIF skal opleves som meningsfulde for borgeren, for at de har den tilsigtede effekt. Det gør de ikke hvis borgeren oplever, at BIF kræver for meget af dem, fordi de allerede lægger en masse ressourcer i SOFs indsatser.

Derudover viser forskning, at det, der virker for aktivitetsparate borgere, er sideløbende/parallelle indsatser – ikke når vi tager det "en ting ad gangen". Børnenes trivsel har stor betydning for morens trivsel, derfor er det vigtigt at sætte ind begge steder sideløbende, men det kan vi kun gøre på en hensigtsmæssig måde, hvis det foregår koordineret, og hvis borgeren er involveret.

Konkrete steder hvor man med fordel kunne have haft et tættere samarbejde:

- SOF kan fx anmode BIF om oplysninger ifm. at de udarbejder en børnefaglig undersøgelse.

- Der kan fx afholdes et fælles møde mellem BIF og SOF, når der udvikles handleplansmål pba. den børnefaglige undersøgelse: Målet vil bl.a. være at få overblik over hvad SOFs/BBUs indsatser kræver af morens tid og overskud, så BIF kan tage højde for dette eller måske byde ind ift. at bidrage til disse indsatser (BIF kan f.eks. hjælpe med at skabe struktur på hverdagen).
- Der kan fx holdes fællesmøder ml. borger, familiebehandler og jobrådgiver løbende, så borger ikke selv står med ansvar for koordineringen, så der kan iværksættes de rigtige indsatser i BIF med den rette timing.